

บันทึก

เรื่อง นายเอก สุฟโปฏก ขอนับวันราชการติดต่อกันเพื่อคำนวณบำนาญ

๑. กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้แจ้งมาโดยหนังสือที่ ก.๗๐๙๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๑ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเรื่องนายเอก สุฟโปฏก ขอนับวันราชการติดต่อกันเพื่อคำนวณบำนาญ คณะกรรมการกฤษฎีกา(อนุกรรมการร่างกฎหมายชุดที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

๒. สำหรับเวลาราชการทางทหาร นายเอก สุฟโปฏก ได้ขึ้นทะเบียนเป็นทหารประจำการ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๖ ได้เป็นนายดาบและถูกปลดเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๘ เป็นนายทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘ ถึงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๗๑ ในระยะนี้ไม่นับว่าเป็นเวลาราชการทหารอยู่ ๒๒ วัน คือในระหว่างรับราชการเป็นเสมียนอยู่ในกรมรถไฟ ฉะนั้นจึงมีเวลาราชการทางทหาร ๓ ปี ๙ วัน

๓. สำหรับเวลาราชการทางพลเรือน นายเอก สุฟโปฏก มีเวลาราชการ คือ

(ก) เป็นเสมียนในกรมรถไฟ (กระทรวงเศรษฐกิจ) อยู่ ๒๒ วัน ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น (คือตั้งแต่วันที่ ๑๒ ธันวาคม ถึงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๘)

(ข) เป็นข้าราชการในกรมไปรษณีย์โทรเลขแล้วโอนไปเป็นข้าราชการในสำนักนายกรัฐมนตรีตั้งแต่วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๗๑ กล่าวคือ ตั้งแต่วันที่นายเอก สุฟโปฏก เข้ารับราชการเป็นเสมียนชั้น ๔ ในกรมไปรษณีย์โทรเลข จนถึงวันที่นายเอก สุฟโปฏก ออกจากตำแหน่งเลขานุการนายกรัฐมนตรี โดยคณะรัฐบาลลาออก(วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๘๐)

๔. กระทรวงการคลัง ไม่ยอมนับเวลาราชการทางทหาร ๓ ปี ๙ วัน ติดต่อกับเวลาราชการทางพลเรือน "๙ ปีเศษ" ซึ่งเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๙๑ เมื่อไม่นับเวลาราชการทางทหารและทางพลเรือนติดต่อกันแล้ว กระทรวงการคลังจึงเห็นว่า นายเอก สุฟโปฏก มีแต่สิทธิที่จะได้รับบำเหน็จเป็นจำนวนเงิน ๙ x ๔๐๐ = ๓๖๐๐ บาท (จำนวนเงิน ๔๐๐ บาท นั้นเป็นจำนวนเงินเดือนในตำแหน่ง และคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยเสนอว่า ข้อเถียงนี้ "เป็นหลักเกณฑ์ของกระทรวงการคลังเอง แท้จริงมิได้มีบัญญัติไว้ในบทกฎหมายอย่างใด)

กรรมการร่างกฎหมายจึงเห็นว่า วันราชการสองตอนไม่ขาดตอนกันประมวลรวมกันแล้ว นายเอก สุฟโปฏก มีสิทธิได้รับบำนาญ เพราะความจริงเป็นวันราชการที่ติดต่อกัน ก็เมื่อวันราชการติดต่อกันและมีเวลาราชการเกิน ๑๐ ปี จึงควรจ่ายบำนาญให้นายเอก สุฟโปฏก

๕. กระทรวงการคลังได้อ้างถึงเรื่องที่กระทรวงเศรษฐกิจเคยร้องมาในเรื่องข้าราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข ๔ นาย ขอร้องให้นับวันราชการติดต่อกันลักษณะของเรื่องที่อ้างนั้นนับว่าเป็นพิเศษ ซึ่งควรคำนึงถึง กล่าวคือ

ในกรณีเรื่องข้าราชการกรมไปรษณีย์โทรเลข ๔ นายนั้น นาย อาร์.เกียอง ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมาย ได้ให้ความเห็นลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๑๙๓๕ (๒๔๗๘) ไว้ว่า “จะถือว่าข้าราชการทั้ง ๔ นายนี้ได้ลาออก โดยลำพังใจสมัครของตนเอง ตามความหมายแห่งมาตรา ๑๒ (ฆ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๔๗๑ หาได้ไม่” ฯลฯ คณะรัฐมนตรีได้ลงมติสั่งให้กระทรวงการคลังพิจารณาว่าจะมีข้อทักท้วงความเห็นนี้ประการใดหรือไม่ กระทรวงการคลังยังยึดมั่นตามความเห็นเดิมของกระทรวงการคลังอยู่ จึงได้ทำความเห็นแย้งเสนอขึ้นมา ในที่สุดคณะรัฐมนตรีได้ลงมติสั่งกระทรวงการคลังว่า ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย กระทรวงการคลังจึงมีหนังสือมายังเลขาธิการคณะรัฐมนตรีว่า กระทรวงการคลังเข้าใจมติดังกล่าวของคณะรัฐมนตรีว่าให้ปฏิบัติตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และได้ดำเนินเรื่องไปตามความเห็นของกระทรวงการคลังซึ่งเป็นการตรงกันข้ามกับความเห็นของที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายต่อจากนั้นมาคณะรัฐมนตรีก็ได้พิจารณาเรื่องนั้นว่าที่กระทรวงการคลังเข้าใจนั้นถูกต้องแล้วหรือไม่อย่างใดอีก

จะอย่างไรก็ตาม ในกรณีข้าราชการกรมไปรษณีย์ ๔ นาย ที่อ้างมานั้นจะถือเป็นบรรทัดฐานยังมิได้ เพราะว่าในกรณีนั้นได้ยอมรับกันแล้วว่า ข้าราชการนั้นได้ลาออก (ดูข้อ ๒ ในบันทึกของที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายในเรื่องนั้น) จึงมีปัญหายุ่งยากอยู่ข้อเดียวที่จะต้องวินิจฉัย คือ การลาออกนั้นจะถือได้หรือไม่ว่าเป็นการลาออกโดยลำพังใจสมัคร

(ลงชื่อ) เดือน บุนนาค
(นายเดือน บุนนาค)
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๔๘๒